

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Eloisa James
A DUKE OF HER OWN

Copyright © 2009 by Eloisa James
Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03608-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Eloiza DŽEJMS

*Vojvoda je
samo njen*

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2021.

Ova knjiga posvećena je svim čitaocima koji su se zaljubili u serijal o očajnim vojvotkinjama i molili me da pišem dodatna poglavlja na sajtu... Kada završite čitanje ove knjige, svratite na eloisajames.com, gde ćete pronaći završno dodatno poglavlje u kome ću pisati o svim vojvotkinjama i njihovim voljenima. Nadam se da ćete uživati!

Prvo poglavlje

*Londonska rimska kupatila
Bal vojvotkinje od Bomonta za prikupljanje
sredstava za obnovu kupatila
14. jun 1784.*

„Vojvoda mora da je ovde negde“, rekla je gospođa Bušon, rođena kao leđi En Lindel, vukući stariju sestru za sobom kao što dete vuče igračku na točkiće.

„Te stoga moramo da se ponašamo kao lovački psi?“, procedila je leđi Elenor kroza zube.

„Strepim da će Vilijers otići pre nego što ga pronađemo. Ne mogu ti dozvoliti da protračiš još jedno veče u razgovoru sa udovicama.“

„Lord Kiligru zamerio bi ti što ga nazivaš udovicom“, usprotivila se Elenor. „Uspori, En.“

„Ni Kiligru nije poželjan, zar ne? Njegova kćerka je u najmanju ruku tvojih godina.“ Njena sestra je skrenula za ugao i pogledala prema grupi plemića. „Vilijers neće biti u onom gnezdu vigovaca. Ne izgleda kao takav tip.“ Krenule se u suprotnom smeru.

Lord Traš ih je dozivao, ali En nije ni usporila. Elenor je bespomoćno mahnula.

„Svi znaju da je Vilijers na ovaj dobrotvorni prijem došao samo tebe da upozna“, rekla je En. „Čula sam to od najmanje troje ljudi u poslednjih pola sata, pa je mogao da pokaže toliko pristojnosti da ostane na otvorenom, gde ga je lako pronaći.“

„To bi većem delu Londona uskratilo zadovoljstvo da vidi koliko očajnički želim da ga upoznam“, brećnula se Elenor.

„Niko to neće pomisliti kad vidi šta si obukla“, dobacila je njena sestra preko ramena. „U jedno budi sigurna: mene bi iznenadilo i kada bi te okarakterisali kao zainteresovanu, a o očaju niko ni misliti neće.“

Elenor je istrгла ruku iz sestrine. „Reci ako ti se ne dopada moja haljina. Nema potrebe da budeš tako nepristojna.“

En se okrenula držeći ruke na kukovima. „Sebe smatram iskrenom pre nego nepristojnom. Nepristojno bi bilo kada bih istakla da te na prvi pogled nijedan razboriti gospodin ne bi opisao kao damu za udaju, već pre kao dežmekastu staricu.“

Elenor je stisnula pesnice da ne bi i nesvesno pribegla nasilju. „Dok si ti“, odgovorila je, „onoliko nalik kurtizani koliko ti je majka dozvolila.“

„Smem li da istaknem kako moj nedavni brak ukazuje na to da bi malo izazovnije stil mogao biti poželjan? Rukavi ti sežu do laktova – sa volanima“, dodala je En zgađeno. „Niko taj stil nije nosio najmanje dve godine. Da ne spominjem da su toge *de rigueur*^{*}, jer je naša domaćica naložila da se obuče kostim.“

„Ne nosim togu jer nisam dresirani španijel“, rekla je Elenor. „A ako smatraš da ti kroj toge koja se nosi samo na jednom ramenu laska više nego moji volani na meni, žalosno se varaš.“

„Ne radi se ovde o meni. Već o tebi. O tebi. Tebi i pitanju hoćeš li ostatak života provesti u neuglednoj odeći samo zato što si razočarana u ljubav. I ako ti ta rečenica zvuči kao kliše, Elenor, to je zato što se tvoj život pretvara u kliše.“

„Moj život je kliše?“ I protiv svoje volje, Elenor je osetila stezanje u grlu koje je nagoveštavalo suze. Godinama su njima dvema rasonoda bile žučne svađe, ali mora da je izgubila osećaj. Ipak je En bila udata čitave dve nedelje. A kako je njihova mlađa sestra još bila dete, nije imala nikoga ko bi joj svakodnevno zadavao jad.

---

* Etiketa nalaže, moda nalaže. (Prim. prev.)

Vojvoda je samo njen

En je lice smekšalo. „Samo se pogledaj, Elenor. Prelepa si. Ili si barem bila, pre...“

„Nemoj“, prekinula je Elenor. „Samo nemoj.“

„Jesi li večeras pažljivo pogledala svoju kosu?“

Naravno da jeste. Istina, čitala je dok joj je sobarica nameštala kosu, ali svakako je pogledala u ogledalo pre nego što je izašla iz sobe. „Rakfortova je veoma marljivo radila na ovim loknama“, rekla je Elenor oprezno tapšući debele lokne koje su joj padale ispred ušiju.

„Obrazi ti izgledaju okruglo zbog njih. Okruglo, u značenju debelo.“

„Nisam debela“, rekla je Elenor i udahnula duboko da se smiri. „Pre minut si tvrdila da ne pratim modu, a ove lokne su poslednja moda.“

„Možda među starijim ženama“, rekla je En bockajući ih. „Ali, zbog neveštog nanošenja pudera, one uopšte ne izgledaju tako. Zaboga, zar nisi primetila da je koristila svetlosmeđe lokne, premda ti je kosa kestenjasta! Izgleda užasno neujednačeno na mestima sa kojih je puder spao. Moglo bi se čak reći neuredno. Niko ne bi pomislio da si ti lepša od mene. Ili da si lepša nego što je majka ikada bila, kada smo već kod toga.“

„Nije istina!“

„Istina je“, rekla je njena sestra nepopustljivo. „Počela sam da se pitam zašto ti naša majka, tako ponosna na svoju slavnu prošlost, dozvoljava da se oblačiš kao udova.“

„Je li ova jetkost posledica braka?“, upitala je Elenor streljajući sestru pogledom. „Nisi ni četrnaest dana udata. Ako je ovo posledica bračne sreće, možda bi najbolje bilo da se toga klonim.“

„Brak mi daje vremena za razmišljanje“, podsmehnula se En. „U postelji.“

„Istinski te žalim ako se tvoje aktivnosti u postelji svode na razmišljanje o mojoj garderobi, i nimalo inspirativnim frizerskim veštinama Rakfortove“, rekla je Elenor kiselo.

En je prasnula u smeh. „Ne razumem zašto se oblačiš kao snebivljiva aljkavica kada si zapravo sasvim drugačija.“

„Nisam...“, prasnula je Elenor ali se obuzdala. „I ne razumem zašto tračiš vreme obigravajući oko mene kada naočiti gospodin Džeremi Bušon polaže pravo na tvoju pažnju.“

„Zapravo, Džeremi i ja smo razgovarali o tebi. U jednom trenutku dokolice, eto baš.“

„Niste!“

„Oboje se slažemo da muškarci ne vide dalje od tvoje neugledne odoce. Džeremi kaže da on nikada nije ni razmatrao mogućnost da se tebi udvara. Smatrao te je osobenjakom, suviše pobožnom i nadmenom da bi ga makar i primetila. Ti, Elenor! To je o tebi mislio. Kako je to smešno!“

Elenor je uspela da zadrži za sebe mišljenje koje je imala o zetu. „Na balu smo“, istakla je. „Zar ne bi bilo prijatnije da mi kasnije, u četiri oka, preneseš Džeremijevo šarmantno mišljenje?“

„Nijedna žena ovde nema oči kao ti, Elenor“, rekla je njena sestra zanemariвши njenu primedbu. „Ta tamnoplava boja je veoma neobična. Volela bih da su moje oči takve boje. I blago su iskošene. Zar se ne sećaš svih onih budalastih pesama koje je Gideon pisao poredeći tvoje oči sa olujnim morem i ljutićima?“

„Ne ljutićima“, rekla je Elenor. „Divljim zumbulima, premda ne vidim od kakvog je to sada značaja.“

„Tvoje usne su ljupke kao što su bile i pre nekoliko godina. Pre nego što je sam kralj ljutića potražio zelenije pašnjake.“

„Ne volim da pričam o Gideonu.“

„Slušala sam te tri, gotovo četiri godine, ali sita sam toga“, odgovorila je En ponovo podigavši glas. „Sada sam udata žena i ne možeš da mi govoriš šta da radim. Dobro, zaljubila si se...“

„Molim te“, preklinjala je Elenor. „Tiše govori, En!“

„Zaljubila si se u muškarca za koga se ispostavilo da je ništarija“, rekla je njena sestra, doduše nešto tišim glasom. „Ali ne razumem zašto si se, nakon što te je odbacio, pretvorila u učmalu usedelicu. Zar zaista nameravaš da uveneš i skončaš žaleći za tim čovekom? Zar nećeš imati decu, zar se nećeš udati i zar ćeš lišiti sebe sopstvenog domaćinstva, svega, samo zato što te je Gideon ostavio?“

Elenor se osećala kao da joj vazduh pali pluća. „Verovatno ću...“

„Kada tačno nameravaš da se udaš? Sa dvadeset pet, ili trideset godina? Ko će se oženiti tobom kada ostariš? Možda si lepa, Elenor, ali to niko neće primetiti ako se ne potruđiš. Moje je iskustvo da muškarci nemaju naglašenu moć zapažanja.“ Nagnula se napred i zagledala se u nju. „Ne nosiš ni trunku šminke na licu, zar ne?“

„Ne“, rekla je Elenor. „Ne nosim.“ Naravno da je želela decu. I muža. Ali ona je želela Gideonovu decu. Bila je budala. Sedmostruka budala.

Gideon nije bio njen, a to je značilo da ni njegova deca neće biti njena. Kako li su, zaboga, godine tako brzo prošle!

„Nisam završila“, dodala je njena sestra. „Ni trunka poprsja ti se ne vidi, a suknje su ti toliko dugačke da se praktično vuku po blatu. Ali tvoje držanje je važno. Izgledaš kao čistunica, i još zbijaš šale na račun muškaraca i ismevaš ih. To im se ne dopada, Elenor. Beže od tebe, a što i ne bi!“

„Nema razloga.“ Elenor je pribegla molitvi, molila se da En ponestane reči, premda nije slutilo na to.

„Svi misle da si ohola“, rekla je njena sestra oštro. „Ceo London zna da si se zaklela da se nećeš udati ni za jednog muškarca koji ima nižu titulu od vojvodske – i nemaju lepo mišljenje o tome. Barem ne muškarci. Jednim potezom si gotovo sve poželjne muškarce u Londonu uverila da si nadmena i uobražena.“

„Namera mi je bila...“

„Ali sada je jedan vojvoda na tržištu“, rekla je En prekinuvši je. „I još vojvoda od Vilijersa. Bogat kao Krez i, po svemu sudeći, jednako nadmen kao i ti, pošto svi kažu da namerava da se oženi samo kćerkom vojvode. To si ti, Elenor. Ti. Ja sam udata, Elizabet je još dete, nema druge poželjne dame našeg ranga u Londonu.“

„Svesna sam te činjenice.“

„Ti si rekla da se nećeš udati ni za koga ispod položaja vojvode“, nastavila je En ne zastavši ni da udahne. „Rekla si da nema poželjnih vojvoda, a zatim se jedan pojavio, kao magijom, i svi kažu da on namerava tobom da se oženi...“

„Ne vidim tu ništa zbog čega se vredi preterano radovati“, odgovorila je Elenor. „Ti isti ljudi Vilijersa opisuju kao sasvim neprijatnog čoveka.“

„Rekla si da se nećeš udati ni za koga osim za vojvodu“, ponovila je njena sestra tvrdoglavo, „a sada ti je jedan pao u šake kao zrela šljiva. Ne bi bilo važno ni da je vojvoda istrošen kao tegleći konj, ili si barem tako rekla.“

Elenor je zaustila da kaže nešto, a zatim je, uz izvesnu dozu užasa, shvatila da vojvoda od Vilijersa stoji tik iza ramena njene sestre.

„Sećaš li se da si na večeri na Bogojavljenje rekla tetki Petuniji da ćeš se udati za muškarca koji zaudara na urin i pse samo ako ima odgovarajuću titulu, ali nikako titulu manju od vojvodske.“

Eloiza Džejms

Elenor nikada nije sreala vojvodu od Vilijersa; ne, nikada ga nije videla, ali sada nije ni najmanje sumnjala da gleda u njega. Bio je baš onakav kakvim su ga opisivali, sa vilicom i jagodicama koji su bile na granici između grubosti i lepote. Prema svemu što je čula, Vilijers nikada nije nosio periku, a ovaj čovek nije čak ni kosu napuderisao. Kosa mu je bila crna sa dva ili tri blistava bela pramena, i vezana na potiljku. Nije to mogao biti niko drugi.

Njena sestra nastavila je neumoljivo poput košmara. „Rekla si ćeš se pre udati za vojvodu nego za nekog drugog čoveka pa makar bio glup kao Ojster* i debeo kao krmača gospodina Hendikera.“

Oči vojvode od Vilijersa bile su ledene crnosive boje, boje večernjeg neba kada preti snegom. Nije izgledao kao čovek koji ima smisla za humor.

„Elenor“, rekla je En. „Slušaš li me? Zar nisi...“, okrenula se. „O!“

---

* *Oyster*, ostriga. (Prim. prev.)

Drugo poglavlje

Vojvotkinja od Bomonta stajala je pored Vilijersa i očigledno ulagala napor da potisne smeh. „Dobro veče, ledi Elenor. I ledi En, premda bi sada zapravo trebalo da vas oslovljavam sa gospođo Bušon, zar ne? Svuda sam vas tražila. Mogu li da vam predstavim njegovu milost, vojvodu od Vilijersa?“

„Vaša milosti“, rekla je Elenor spuštajući se u duboki naklon pred vojvotkinjom. En je izvela samo blagi naklon jer ju je toga sputavala. „I vaša milosti“, Elenor se ponovo spustila u naklon, ovog puta pred Vilijersom.

Kao i ona sama, vojvoda je odbio da obuče obaveznu togu, po svojoj prilici sa istim nehajem sa kojim je odbijao da nosi periku. I sada je nosio kaput od teške svile boje brendija. Kroj je bio jednostavan, ali je vezena loza u svili boje bakra koja je plesala oko dugmića i poruba jednostavno pretvarala u veličanstveno.

„Ledi Elenor“, rekao je Vilijers. Odmerio ju je od glave do pete zadržavši pogled na trenutak na loknama pored njenih ušiju. Plamen poniženja joj se spustio kičmom, ali je podigla bradu. Ako je vojvoda želeo plemenito poreklo, ona ga je imala. Otmenost nije imala. Ali je imala krv.

Kada je Elenor uvirtela sebi u glavu ideju da će se udati za vojvodu i nikog drugog, ona nije traćila vreme na zamišljanje potencijalnog udvarača. Želela je da njena izjava dođe do ušiju samo jednog vojvode – oženjenog vojvode – kako bi on shvatio da je ona, premda je on njoj bio

neveran, njemu bila verna. Bila je to glupa strategija koja je očigledno samo njoj naškodila.

Vojvoda od Vilijersa bio je potpuno drugačiji od Gideona. Nikada nije videla, nikada ne bi mogla ni da zamisli, tako moćnu mešavinu otmenosti i nemara. Nije u pitanju bio svileni vez, ni štap sa mačem, ni nemarna moć koja je izbijala iz njega. Nije zamišljala njegovu čistu, sirovu muževnost: zamišljen izraz u očima, bore umora oko usana, širinu njegovih grudi.

Ako je Gideon izgledao kao princ iz bajke, Vilijers je bio umorni, cinični zlikovac koji će pokušati da preuzme presto.

„Pretpostavljam da ste čuli kako me sestra zadirkuje zbog moje detinje želje da se udam za vojvodu“, rekla je. „Izvinjavam se ako osećate da je vaš značaj umanjen poređenjem sa krmačom gospodina Hendikera.“

„O, Vilijers nikada ne doživljava takva zamorna osećanja, zar ne!“, rekla je vojvotkinja od Bomonta smejući se.

„Više me je zaintrigirala pomisao da sam gluplji od ostrige“, rekao je Vilijers. Imao je dubok glas, glas koji je kod Elenor izazivao instinktivni oprez. Nije to bio glas muškarca kojim je moguće manipulirati: uvek će on predvoditi. „Kako čovek ustanovi inteligenciju jednog tako nemog stvorenja?“

„Ojster je Elenorino kuće“, ubacila se En.

„U tom slučaju, to će zavisiti od rase kojoj pripada“, rekao je Vilijers. „Ukoliko nemate pudlu, prilično sam siguran da nadmašujem očekivanja u oba ova slučaja.“

„Takođe mogu da uverim ledi Elenor da nikada ne zaudaraš na urin, premda mi se čini da je ona dovoljno milostiva da to oprostí svom suprugu“, rekla je vojvotkinja kikoćući se. „A sada ako ćete me izviniti, moram da predstavim gospođu Bušon kćerki moje dalje rođake, sirotica ne poznaje nikoga u Londonu. I morate mi ispričati sve o svom braku i čudesno uspešnoj sezoni koju ste imali...“ Provušla je Eninu ruku ispod svoje pa bez pozdrava krenula da se udaljava.

„Čini se da oboje tražimo isto“, primetio je Vilijers.

„Bračnog partnera?“ Elenor je i dalje bila toliko potresena razgovorom sa sestrom i jedva da je mogla da oformi suvislu misao. Ona je smatrala da je njen izgled skroman. Smeran. Devičanski. Ali En ju je naterala da se oseti kao proćelava usedelica.

Vojvoda je samo njen

„Bračnog partnera određenog ranga“, pojasnio je Vilijers.

Elenor je osetila mučno komešanje stida u stomaku pa je pribegla sarkazmu. „Sada je još samo ostalo da odmerimo jedno drugo prema kriterijumima kao što su težina krmače ili pamet pudle.“

„Istini za volju, ne bih bio rad da se oženim nekom manje inteligentnom od gorepomenutog Ojstera.“

„Ne piškim na pod kad sam ljuta“, rekla mu je Elenor.

„Nemate predstavu koliko mi je milo što to čujem“, rekao je Vilijers. Možda njegove oči nisu bile baš toliko ledene kao što joj se na prvi pogled učinilo. „U tom slučaju, nemam razloga da dovodim u pitanje intelekt našeg budućeg potomstva.“

Njena sestra se varala. Umela je ona da ne saseca muškarce u razgovoru. Naravno da je umela. „Igrate šah, zar ne?“, usudila se. Bila je to jedna od retkih stvari koje je znala o Vilijersu: da je bio broj jedan u Londonskom šahovskom klubu.

„Da. A vi?“

„Igrala sam sa bratom kada smo bili deca.“

„Vikontom Gosetom? On je pristojan igrač.“

Elenor je smatrala da je njen brat užasan šahista, ali se ipak nasmešila.

„Više me zanima zašto ste, da upotrebim vulgaran izraz, rešili da upeccate vojvodu“, rekao je Vilijers. „Kada sam prvi put čuo vaš zahtev, pretpostavio sam da je to iz gordosti. Ali ne izgledate mi kao da se držite tako visoko kao što bi trebalo da se drži mlada žena takvih strogih aspiracija.“

En je bila u pravu. Zbog svog budalastog komentara stekla je reputaciju ohole žene. Uspela je da se nasmeši. „Brakovi vojvoda su pitanje prvenstva i finansijske odgovornosti. Pošto nisam zainteresovana za sklapanje saveza utemeljenog na nečem manje praktičnom, odlučila sam vrlo rano da bih želela da se udam za vojvodu.“

„Divljenja vredno jezgrovito.“

Premda potpuno neistinito. Elenor je podigla obrvu. „A vi? Zašto vi marite za položaj vaše žene, s obzirom na to da ćete joj vi brakom dati titulu vojvotkinje?“

Pogledao ju je pravo u oči. „Imam šestoro nezakonite dece.“

Elenor je osetila kako joj se usta otvaraju pa je žurno stisnula zube. Da li je trebalo da mu čestita? „Oh“, usudila se.

„Želim da se oženim nekom ženom koja neće biti samo majka mojoj kopiladi već ih i uvesti u društvo kada dođe vreme za to. Bomontovi su me uverili da nijedna žena nižeg ranga ne bi mogla da zastraši visoko društvo u meri u kojoj je to meni potrebno. Nema potrebe da izgledate tako iznenađeno. Uveravam vas da mnogi muškarci na ovom balu imaju kopile ili dva koje odrasta negde na selu.“

Bilo je nečeg izvanredno iritantnog u tome kako je zastao nakon toga, kao da očekuje da ona vrisne ili izgubi svest. „Jedno ili dvoje... naspram šestoro“, rekla je zamišljeno. „Čini se da ste živeli izvanredno razuzdanim životom.“

„Nisam mlad kao što izgledam.“

„Ne izgledate mnogo mlado“, primetila je.

„Vidim da vam namera nije da titulu osvojite šarmom.“

„Mislim da bi se većina ljudi složila, uzev u obzir vaše porodično stanje, da je teret osvajanja šarmom na vašim plećima. Nameravate li da ozakonite svoju decu?“

„Ne bih to mogao uraditi a da se ne oženim nekom od njihovih majki.“

„Postoji više od jedne majke?“

„Teško meni“, rekao je Vilijers. „To je gotovo bio jauk, ledi Elenor. Čini se da privlačimo neželjenu pažnju; možda bi trebalo da prošetamo.“

Pogledala je u jednu stranu samo da bi susrela gramzivi pogled ledi Fiblsvort koja je stajala sa erlom od Biselbejta. Naravno da će njihov susret, imajući u vidu glasine da Vilijers traži ženu, nadasve zanimati veći deo Londona. Kruto se nasmešila paru pa uhvatila vojvodu podruku.

„Pretpostavila sam da su deca potomstvo vaše ljubavnice“, rekla je trenutak kasnije kada su bili dovoljno daleko da njihov razgovor nije mogao da se čuje.

„Oh, jesu“, rekao je. „Četiri ljubavnice. Jeste li već imali prilike da razgledate kupatila?“

„Kupatila će biti otvorena za javnost tek nakon restauracije“, rekla je Elenor. „Koliko sam razumela, pločice su vrlo osetljive.“

„Mora da znate da brak sa vojvodom omogućava ženi da drsko zanemari ovakva pravila?“, pitao je okrenuvši se prema ruiniranim kupatilima na ulazu u vrtove.

„Moj otac je vrlo sitničav.“

Vojvoda je samo njen

„Nema kršenja pravila smišljenih za obične smrtnike?“ Zvučao je kao da se dosađuje.

„I nema nezakonite dece“, rekla je dozvolivši da joj se u glasu oseti tek nagoveštaj leda.

„Tuše!“

Rimska kupatila čuvao je čitav bataljon lakeja, ali oni su očigledno poznavali vojvodu. U svakom slučaju, nemo su se pomerili u stranu kada se Vilijers približio. Elenor se znatiželjno osvrnula. Kupatila su u nekom trenutku u prošlosti bila sasvim ograđena, razume se. Ali sada se jedan zid urušio i zamenjen je gustom živicom nečega što je ličilo na jorgovan, premda nije cvetao.

Vojvoda ju je poveo preko ispucalih pločica haotično rasutih po tlu. Elenor je pustila njegovu ruku i sagnula se da podigne jednu. Bila je boje indiga i oslikana srebrnom arabeskom.

„Kako je lepa!“

„Čini se da je ta tamnoplava boja retka“, rekao je Vilijers. Pogledao je naokolo. „Šteta, ne vidim više takvih pločica.“

Elenor je uzdahnula i sagnula se da je pažljivo vrati na mesto.

„Zar vam se ne dopada?“

„Naravno da mi se dopada.“

„Uzmite je.“

Elenor je podigla obrvu. „Na balu smo koji za cilj ima sakupljanje sredstava za restauraciju kupatila. Koliko se sećam, kralj ga je upravo opisao kao jedan od najvećih nepoznatih nacionalnih spomenika. A vi mi kažete da ukradem deo poda!“ Pošla je dalje.

Ovde je bilo manje baklji, a zvuk menueta koji je svirao orkestar postajao je sve tiši kako su zalazili dublje među stubove. Neki su bili slomljeni, ali su stajali, a zvezdano nebo bilo je čarobna tavanica.

„Sâma kada je dole“, rekao je vojvoda ponovo je uzevši za ruku i povevši je niz kratki niz stepenica.

„Predivno je toplo.“ Vlažni vazduh se podizao prema njima. Elenor je sišla sa poslednjeg stepenika i zastala. „I prelepo. Kao ljubičasto more.“

Kada je bila veliki četvrtasti bazen okružen mekim jasticima. Čitava površina vode, svaki kvadratni centimetar, bio je prekriven ljubičicama. Njihov miris se nežno podizao sa tople vode.

„Pretpostavljam da Elajdža večeras planira privatnu proslavu“, rekao je Vilijers iza nje.

Okrenula je glavu. „Elajdža?“

„Vojvoda od Bomonta.“

„Naravno.“

„Pretpostavljam da ne znate njegovo kršteno ime jer se oženio pre mnogo godina pa nije bio poželjan za muža.“ Glas mu je bio svilen ali iritantan.

Pogledala ga je. „Ne znam ni vaše ime.“

„To mi se čini kao osobito nemarno“, prokomentarisao je. „Da suzite izbor na vojvode, a onda se ne potrudite da saznate pojedinosti o njima.“

„Nema vas baš mnogo“, primetila je.

„Ali ja bih očekivao da će vas ta činjenica navesti da sa više strasti istražite ovu temu. Naposletku, niste debitantkinja, ledi Elenor.“

Izgleda da je i on delio Enino mišljenje o njenim poodmaklim godinama. „Imam dvadeset dve godine. Za mesec i nešto više napuniću dvadeset tri.“

„I dočekali ste ove godine a da niste istražili ograničenu grupu muškaraca za koju ste se zarekli da ćete udati?“

„Da.“ Spustila se niz poslednjih nekoliko stepenika. Podigla je suknje pa zahvatila nekoliko ljubičica u ruku.

Sledio ju je. „Ne želite vi zaista da se udate za vojvodu, zar ne, ledi Elenor?“

„Ne naročito.“ Pretvarala se da miriše cveće u ruci.

„Zašto?“

Reči su visile u vlažnom vazduhu. Instinktivno se osvrnula oko sebe da vidi da li neko može da ih čuje.

Vilijers se spustio još jedan stepenik i stao pored nje. „Jeste li već udati?“

Nasmešila se blago. „Nisam.“ Srela je njegov pogled. „Upravo suprotno.“

„Suprotno?“ Skupio je obrve. „Trebalo bi da razumem da ste objavili kako nameravate da se udate za vojvodu kako biste smanjili očekivanja vezana za vašu slobodu za brak?“

„Upravo tako.“

„A ipak ste voljni da razmotrite brak sa mnom? Naposletku, niste se okrenuli i otišli nakon mog zabrinjavajućeg otkrića.“

Vojvoda je samo njen

Dozvolila je da joj jedan cvet isklizne između prstiju pa je gledala za njim pre nego da sretne vojvodin pogled. „Bila sam mlada i nepromišljena kada sam objavila svoju ambiciju da se udam za vojvodu.“

„Mora da ste znali da su šanse da vas zaprosi plemić sa odgovarajućom titulom veoma male.“

„Naravno.“

„Izjavili ste da ćete se udati za vojvodu ili ni za koga, potpuno svesni da je sva prilika da vas niko neće zaprositi jer nas je tako malo. Razumem.“

„Razumete?“

„Kako ste me i sami podsetili, nisam više mlad. Video sam mnogo i razumem požudu.“

„Oh.“ Elenor nije bila sigurna šta se desilo sa temom njihovog razgovora. „Da li vi to kažete da razumete moju požudu?“

„Ne bi trebalo da odbacujete život, ledi Elenor, prosto zato što volite nekoga.“

„Kako ste to znali?“ Pogledala ga je.

„Upravo ste mi rekli.“

„Zar?“ Njegove oči sa teškim kopcima su bile neverovatne, lenje i naoko nezainteresovane, a ipak su, očigledno, videle sve.

„Ja nisam konvencionalan čovek“, izjavio je Vilijers.

Elenor je iznenada shvatila da će, ako se uda za vojvodu, morati da razgovara s njim o pitanju devičanstva, konkretnije, njegovom nedostatku. „Imajući u vidu vaše mnogobrojno potomstvo, slažem se da ne polazete pravo na konvencionalnost.“

Kraj usana mu se podigao. Zaista su mu usne imale izvanredno lep oblik. „Oh, iznenadili biste se. Muškarci rade nadasve zanimljive stvari u slobodno vreme, a ipak nipodaštavaju žene koje počine makar i deseti deo ludosti u kojima oni uživaju.“

„To je istina.“ Gideon je bio jedini muškarac koga je poznavala koji je bio sitničav kao puritanac kada je u pitanju bila vrlina, i strastven u pogledu svoje časti kao što je bio i prema njoj.

„Hoću samo da kažem kako nisam čistunac kada je u pitanju ljudska požuda. Znam koliko nezgodno to ume da bude.“

Nezgodno je bila čudnovata reč za način na koji je ljubav prema Gideonu oblikovala njen život, ali razumela je šta želi da kaže.

Vilijers je podigao njenu bradu. „Ako pristanete da mi pomognete oko moje dece, podižete ih, budete dobri prema njima, i ako se budete borili protiv uverenja društva da nisu dostojna ogromnog novca koji nameravam da im dam, ja ću biti trpeljiv u pogledu vašeg ličnog života.“

„Hoćete da kažete...“

„Tražio bih od vas da me trpite samo dovoljno dugo da mi podarite naslednika.“

„Zapravo, želim decu“, rekla je. Zaista je želela decu. I pored sve Vilijersove trpeljivosti nije imala nameru da izneveri bračne zavete, nakon što ih izgovori. Naposletku, Gideon nije pokazivao nikakvo interesovanje. Jedva da je sretao njen pogled ove poslednje tri godine. Znala je da je on večeras na balu jer joj je En rekla. Nije je potražio, a ona, razume se, nije tražila njega.

I što je još važnije, ako bi izgovorila zavete, poštovala bi ih. Baš kao što je pokušala da poštuje zavete koje su ona i Gideon jedno drugom dali, premda su samo njih dvoje znali za njih.

Vilijers se nasmešio i ponovo joj je za oko zapao oblik njegovih usana. „Zahvalan sam vam što to kažete.“

„Zahvalni?“

Klimnuo je. „Kao i svakom drugom vojvodi, meni je naslednik potreban. Ali, osim toga, moram priznati da ne gajim duboku želju za decom.“

„A ipak ih imate toliko“, primetila je.

„Nemar“, odgovorio je.

„Glupost“, rekla je pre nego što je stigla da se ugrize za jezik.

„I to“, složio se. „Potreban mi je naslednik, ali bih bio savršeno srećan da živim prijateljskim životom sa ženom koju ne zanimaju moje draži, takve kakve su. Premda bih od vas tražio diskreciju.“

Bez sumnje, ovo je bio najšokantniji razgovor koji je ikada vodila. Njena majka bi se bila onesvestila još pre dobrih pet minuta. „Hoćete li i vi postupati na isti način?“

„Hoću li dovesti još raznovrsne dece u domaćinstvo?“ A kada je klimnula, rekao je. „Nipošto. Bolno sam svestan imbecilnosti mog nesmotrenog stava prema začecu. Kao mladić, prosto nisam mario za primenu tih metoda.“

Ponovo je klimnula. Znala ih je.

Skupio je oči. „Kako ste vi zanimljiva mlada dama, ledi Elenor.“